

Intence „nepředmětné“

„Intence“ znamená směřování, přesněji jistý druh směřování; mluvit o nepředmětných intencích se zdá být protismyslné, pokud by to mělo znamenat, že jde o směřování k ničemu nebo nikam. Proto je třeba takovému chybnému porozumění předcházet opakovaným upozorňováním na to, že směřování k nepředmětu neznámá směřování nikam, nýbrž někam resp. k něčemu, co není sice předmětem, ale co také není „nicotou“, „ničím“. Zdánlivá protismyslnost termínu „nepředmět“ nebo „nepředmětný“ může být odstraněna, uvědomíme-li si, že to, k čemu nějaká intence směřuje, nemusí být myšlenkově uchopitelné jako „předmět“, jako „věc“, jako „předmětná skutečnost“ apod., ale že to může být skutečnost zvláštní povahy, tj. skutečnost vyznačující se tím, že buď předmětnou stránku (povahu) vůbec nemá, anebo že takovou skutečnost nemůžeme a nesmíme na pouhou předmětnost, tj. předmětnou stránku (povahu) redukovat (a tak ji chápat ochuzeně a chybně). Mohli bychom to s jistou zálibou v absurdnosti či formulovat také tak, že nepředmět je zvláštním případem (zvláštní formou) předmětu. (Takové formulace nejsou cizí ani tak exaktním disciplínám, jak je třeba teoretická fyzika: antihmota je jenom zvláštní formou hmoty; a „logika“ tam kulhá i v tom, že antihmota nejen není ne-hmota (non-materia), ale že to vlastně není ani naprostý opak hmoty, nýbrž jen částečný.)

(Písek, 141030-1.)